DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

13. november 2001 *

I sag C-277/98,

Den Franske Republik ved K. Rispal-Bellanger og C. Vasak, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

støttet af

Kongeriget Spanien ved S. Ortiz Vaamonde, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Berscheid, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 98/358/EF af 6. maj 1998 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, i 1994 (EFT L 163, s. 28), i det omfang der anvendes »negative korrektioner« på Den Franske Republik for tillægsafgifterne på mælk svarende til beløb, om hvis opkrævning der på tidspunktet for beslutningens vedtagelse verserede retssager ved de kompetente nationale domstole,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 29. marts 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. juli 1998 har Den Franske Republik i medfør af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) anlagt sag med påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 98/358/EF af 6. maj 1998 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, i 1994 (EFT L 163, s. 28, herefter »den anfægtede beslutning«), i det omfang der anvendes »negative korrektioner« på Den Franske Republik for tillægsafgifterne på mælk svarende til beløb, om hvis opkrævning der på tidspunktet for beslutningens vedtagelse verserede retssager ved de kompetente nationale domstole.

2 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17. december 1998 har Kongeriget Spanien fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Den Franske Republiks påstande.

Retsforskrifter

3 Det fremgår af artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196), at

EUGFL, Garantisektionen, finansierer interventioner til regulering af landbrugsmarkederne, som foretages efter Fællesskabets regler inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget.

4 Ifølge artikel 4, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 729/70 stiller Kommissionen de nødvendige midler til rådighed for medlemsstaterne, for at de af dem udpegede kontorer og organer kan betale disse interventioner i overensstemmelse med Fællesskabets regler og de nationale lovgivninger.

5 Artikel 5, stk. 2, litra b), i forordning nr. 729/70, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1287/95 af 22. maj 1995 (EFT L 125, s. 1), bestemmer, at Kommissionen inden den 30. april det følgende år afslutter regnskaberne for det pågældende regnskabsår på grundlag af de årlige regnskaber, bl.a. ledsaget af de for deres afslutning nødvendige oplysninger. Ifølge artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 729/70, som ændret ved forordning nr. 1287/95, træffer Kommissionen beslutning om, hvilke udgifter der skal udelukkes fra fællesskabsfinansieringen, hvis den konstaterer, at udgifter ikke er afholdt i overensstemmelse med fællesskabsreglerne.

6 Det fremgår af artikel 8, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 729/70, at medlemsstaterne i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig, at de af EUGFL finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde, for at forhindre og forfølge uregelmæssigheder og for at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser.

7 Ifølge artikel 8, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 729/70 skal medlemsstaterne underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet med henblik herpå, især det stadium, de administrative procedurer og retssagerne befinder sig på.

8 Det bestemmes i artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/90, at såfremt beløbene ikke tilbagebetales fuldt ud, bærer Fællesskabet de finansielle følger af uregelmæssighederne eller forsømmelserne, dog ikke for så vidt angår uregelmæssigheder eller forsømmelser, som medlemsstaternes myndigheder eller organer kan gøres ansvarlige for. De tilbagekrævede beløb betales til de kontorer eller organer, som har udbetalt dem, og disse trækker beløbene fra de udgifter, som finansieres af EUGFL.

9 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) blev der med henblik på at bringe stigningen i produktionen af mælk og mælkeprodukter inden for Fællesskabet under kontrol indført en »tillægsafgift«, som blev opkrævet af de leverede mængder mælk, der oversteg en referencemængde, der nærmere skulle fastsættes (herefter »tillægsafgiften«).

10 Artikel 5c, stk. 1, andet afsnit, stk. 3 og 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 13), der blev indsat ved forordning (EØF) nr. 856/84, bestemmer:

»1. [...]

Afgiftsordningen gennemføres i hver region på medlemsstaternes område efter en af følgende formler:

Formel A

— Enhver mælkeproducent skal erlægge en afgift for de mængder mælk og/eller mælkeækvivalenter, som han har leveret til en opkøber, og som i det pågældende mejeriår overstiger en referencemængde, som nærmere skal fastsættes.

Formel B

— Enhver opkøber af mælk eller andre mejeriprodukter skal erlægge en afgift for de mængder mælk eller mælkeækvivalenter, som er leveret af producenter, og som i de pågældende tolv måneder overstiger en referencemængde, som nærmere skal fastsættes.

— Den opkøber, som skal erlægge afgiften, må kun vælte denne over på de producenter, der har forhøjet deres leverancer, i forhold til de pågældende producenters andel i overskridelsen af opkøberens referencemængde.

[...]

3. Summen af de i stk. 1 omhandlede referencemængder kan ikke overstige en samlet garantimængde svarende til summen af de mængder mælk, der i kalenderåret 1981 er leveret til behandlings- eller forarbejdningsvirksomheder for mælk eller andre mejeriprodukter i hver medlemsstat, forhøjet med 1%, jf. dog bestemmelserne i stk. 4.

[...]

5. De i denne artikel omhandlede afgifter betragtes som en del af interventionerne til regulering af landbrugsmarkederne og anvendes til finansiering af udgifterne i mejerisektoren.«

11 Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som var i kraft indtil den 31. marts 1993, fastlægger bl.a. den referencemængde — defineret som den mængde mælk eller mælkeækvivalent, som er leveret af en producent (formel A) eller købt af en opkøber (formel B) i kalenderåret 1981, forhøjet med 1% — som i tilfælde af overskridelse indebærer, at den nævnte producent (formel A) eller den nævnte opkøber (formel B) skal betale tillægsafgift.

12 Det bestemmes i artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i forordning nr. 857/84, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1305/85 af 23. maj 1985 (EFT L 137, s. 12), at i tilfælde af overskridelse af den samlede garantimængde »betales det opkrævede afgiftsbeløb for den konstaterede overskridelse til Fællesskabet«.

13 Artikel 15, stk. 4, første afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning nr. 804/68 (EFT L 139, s. 12), bestemmer:

»De [...] omhandlede opkøbere indbetaler senest tre måneder efter udgangen af hver periode på tolv måneder det kompetente organ det afgiftsbeløb, de eventuelt skylder.«

14 Artikel 19, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1546/88 bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer de yderligere foranstaltninger, som er nødvendige

a) med henblik på opkrævningen af afgiften, navnlig kontrolforanstaltninger og foranstaltninger, hvorved de berørte parter underrettes om de strafferetlige eller administrative sanktioner, de udsætter sig for, såfremt de ikke overholder bestemmelserne i denne forordning.«

Faktiske omstændigheder

15 Med henblik på anvendelsen af tillægsafgiftsordningen valgte de franske myndigheder formel B (opkrævning hos opkøberne). For produktionsårene 1985/1986, 1988/1989, 1989/1990 og 1991/1992 udgjorde det samlede ikke-

inddrevne beløb i tillægsafgift i alt 114 387 058 FRF. Dette beløb er fordelt på følgende måde mellem de enkelte mælkeproduktionsår:

642 358 FRF for produktionsåret 1985/1986
14 466 984 FRF for produktionsåret 1988/1989
38 756 717 FRF for produktionsåret 1989/1990
60 520 999 FRF for produktionsåret 1991/1992.

16 Der er blevet ført elleve retssager ved de nationale domstole mellem de franske myndigheder og mælkeopkøberne om opkrævning af disse tillægsafgifter.

17 I en skrivelse til Den Franske Republik nr. VI/16332 af 16. april 1997 om regnskabsafslutningen for 1993 anførte Kommissionen, at der skete en stadig stigning i de beløb, som ikke var blevet opkrævet, og at disse efterhånden androg betydelige summer. Efter Kommissionens opfattelse burde retssagerne herom nu, hvor der var forløbet fire år efter udløbet af det sidste produktionsår i henhold til den tidligere mælkekvoteordning, have været afsluttet i Fællesskabets favør.

18 Ved skrivelse nr. VI/30301 af 29. juli 1997, som ligeledes vedrørte regnskabsafslutningen for 1993, tilsendte Kommissionen officielt de franske myndigheder et forslag om finansiel korrektion for de tilfælde, hvor der ikke var krediteret EUGFL tillægsafgifter for produktionsårene 1985/1986, 1988/1989, 1989/1990 og 1991/1992, men stadig verserede retssager ved de nationale domstole, som var anlagt af opkøberne.

19 Den 7. oktober 1997 fremsendte den franske regering en anmodning om forlig i henhold til Kommissionens beslutning 94/442/EF af 1. juli 1994 om indførelse af en forligsprocedure i forbindelse med regnskabsafslutningen for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 182, s. 45). I sin endelige rapport af 29. januar 1998 fastslog forligsorganet, at det ikke var muligt for den at forlige parternes opfattelser.

20 Ved den anfægtede beslutning, som blev vedtaget på grundlag af forordning nr. 729/70, navnlig dennes artikel 5, stk. 2, som ændret ved forordning nr. 1287/95, fastsatte Kommissionen det afgiftsbeløb, som skulle afholdes af EUGFL for regnskabsåret 1994.

21 Den anfægtede beslutnings niende betragtning lyder:

»det er nødvendigt at foretage finansielle korrektioner for supplerende medansvarsafgift for mælk for produktionsårene fra 1985/1986 til 1992/1993, som stadigvæk er udestående på grund af lovgivningsmæssige tvistigheder mellem opkøbere/producenter og visse medlemsstaters kompetente myndigheder; disse negative finansielle korrektioner andrager 114 387 058 FRF [...] for [...] Frankrig [...]; Kommissionen forbeholder sig dog ret til på ny at undersøge de finansielle korrektioner, som blev foretaget i forbindelse med nærværende regnskabsafslutning, dersom de juridiske procedurer resulterer i, at beløbene skal betragtes som ikke-skyldige beløb eller beløb, der er umulige at geninddrive.«

22 På tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning var der endnu ikke afsagt endelig dom i nogen af de elleve retssager.

Realiteten

Parternes argumenter

23 Den franske regering har gjort gældende, at der ikke findes retmæssig hjemmel til at pålægge en medlemsstat betaling af beløb, som der er truffet foranstaltninger til at inddrive i overensstemmelse med Fællesskabets og medlemsstaternes regler, men som endnu ikke har kunnet inddrives på grund af nationale retssager.

24 Regeringen anfører for det første, at det ganske vist er medlemsstaterne, som betaler tillægsafgifterne, men at de er undergivet Kommissionens kontrol som led i dennes beføjelser efter forordning nr. 729/70, og derfor udgør negative udgifter for EUGFL. Kommissionen kan derfor kun debitere en medlemsstat en endnu ikke inddrevet tillægsafgift på samme betingelser som dem, der gælder for at udelukke en udgift fra fællesskabsfinansiering.

25 I så henseende fremgår det ifølge regeringen af artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70, at medlemsstaternes myndigheder eller organer kun skal bære de finansielle følger af uregelmæssigheder eller forsømmelser, som de kan gøres ansvarlige for. Ifølge artikel 8, stk. 1, påhviler det alene medlemsstaterne at træffe de fornødne foranstaltninger for at gennemføre tilbagebetaling af skyldige beløb i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser.

26 Efter den franske regerings opfattelse beror de beløb, som den anfægtede beslutning vedrører, imidlertid hverken på uregelmæssigheder eller forsømmelser

i forordning nr. 729/70's forstand. Retssagerne ved de nationale domstole vil blive gennemført for at få pålagt opkøberne betaling af de tillægsafgifter, som de skylder.

27 Desuden er medlemsstaterne ikke efter Fællesskabets tillægsafgiftsordning forpligtet til at betale Fællesskabet beløb, som endnu ikke er inddrevet.

28 Efter regeringens opfattelse er medlemsstaterne ifølge artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1305/85, og artikel 19 i forordning nr. 1546/88 alene forpligtet til at sikre sig, at tillægsafgifterne opkræves hos producenter eller opkøbere, og at stille de opkrævde beløb til rådighed for Fællesskabet. Hvad angår den procedure, som skal anvendes for at sikre opkrævningen af tillægsafgifterne, er de nationale myndigheder alene forpligtet til at anvende en tilsvarende fremgangsmåde som den, der gælder ved opkrævning af nationale fordringer. Denne betingelse er opfyldt i den foreliggende sag.

29 Endelig gør den franske regering gældende, at Kommissionen med fastsættelsen af en frist for inddrivelsen af de krævede beløb (fire år efter det sidste produktionsår i henhold til den tidligere mælkekvoteordning) har overskredet sine beføjelser vedrørende forvaltningen af EUGFL i henhold til forordning nr. 729/70, som ikke indeholder nogen bestemmelser, der pålægger medlemsstaterne en ufravigelig frist. Desuden har Kommissionen tilsidesat princippet om god forvaltningsskik ved at ændre sin tidligere praksis med virkning fra 1997.

30 Også den spanske regering har gjort gældende, at en medlemsstats forpligtelse over for Fællesskabet består i, at den med omhu i overensstemmelse med sin nationale ret skal forfølge kravet over for debitorerne om betaling af tillægsafgifter og viderebetale disse til Kommissionen. Efter den spanske regerings

opfattelse sammenblander Kommissionen disse to forpligtelser for medlemsstaten og opfinder en tredje forpligtelse, nemlig forpligtelsen til at betale afgifterne, som om de påhvilede medlemsstaten som dens egen gæld. Ifølge regeringen er medlemsstaterne imidlertid ikke forpligtet til at betale Fællesskabet andre beløb end dem, de rent faktisk har opkrævet hos de producenter eller opkøbere af mælk, som skylder tillægsafgifterne, medmindre medlemsstaten ikke har opkrævet beløbene på grund af forsømmelighed.

31 Kommissionen har gjort gældende, at opkøberne ifølge artikel 15, stk. 4, i forordning nr. 1546/88 er forpligtet til at betale den tillægsafgift, de eventuelt skylder, senest tre måneder efter udgangen af den pågældende periode på tolv måneder, og at medlemsstaterne ifølge samme forordnings artikel 19, stk. 1, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre opkrævningen af tillægsafgiften.

32 Forpligtelsen til at indføre en hurtig og effektiv opkrævningsordning fremgår såvel af mælkekvoteordningen, hvoraf den væsentligste del er tillægsafgiften, som af den generelle samarbejds- og loyalitetsforpligtelse efter EF-traktatens artikel 5 (nu artikel 10 EF). En afgiftsordning, som ikke kombineres med en hurtig og effektiv opkrævningsordning, vil savne den præventive virkning (bekæmpelse af overskudsproduktionen af mælk), der er dens formål. På grund af tillægsafgiftens særlige karakter bør medlemsstaterne ikke begrænse sig til at anvende de samme regler for opkrævning af tillægsafgiften som dem, der gælder for opkrævning af beløb, der skal betales til det nationale budget. Efter Kommissionens opfattelse er medlemsstaterne selv forpligtet til at betale tillægsafgiften. Følgelig har det ingen betydning for medlemsstatens selvstændige forpligtelse til at indbetale hele den skyldige tillægsafgift på Fællesskabets konto, at en opkøber under en national retssag bestrider at være forpligtet til at betale den hos ham opkrævede tillægsafgift.

33 Subsidiært fastslår Kommissionen, at der er tilstrækkeligt grundlag for at konkludere, at den franske regering ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger til at sikre inddrivelsen af den skyldige afgift. Den omstændighed, at der

endnu ikke mellem seks og tolv år efter forfaldstidspunktet, afhængig af produktionsåret, er opkrævet så betydelige beløb, udgør i sig selv et bevis herfor og godtgør i hvert fald, at også betingelserne i artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70 er opfyldt.

Domstolens bemærkninger

34 Det må fastslås, at artikel 15, stk. 4, og artikel 19 i forordning nr. 1546/88 ikke indeholder grundlag for den opfattelse, at der påhviler medlemsstaterne en selvstændig forpligtelse til at betale tillægsafgifter til Fællesskabet.

35 Ifølge denne forordnings artikel 15, stk. 4, påhviler der alene opkøberne, og ikke medlemsstaterne, en forpligtelse til at betale det kompetente organ den tillægsafgift, de eventuelt skylder, senest tre måneder efter udgangen af hver periode på tolv måneder. Medlemsstaternes forpligtelser er beskrevet i samme forordnings artikel 19, som bestemmer, at de skal træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på opkrævningen af tillægsafgiften.

36 Artikel 19 i forordning nr. 1546/88 fastsætter ifølge selve sin ordlyd en forpligtelse til at iværksætte bestemte foranstaltninger og ikke en forpligtelse til at opnå et bestemt resultat.

37 Det fremgår endvidere af den ordning, som er indført ved forordning nr. 1546/88, at en medlemsstat ganske vist er forpligtet til at viderebetale Kommissionen de opkrævede beløb, men at den ikke selv er debitor for tillægsafgiften. Det er nemlig intetsteds foreskrevet i fællesskabsordningen vedrørende tillægsafgiften, at medlemsstaten indtræder som afgiftspligtig i stedet for opkøberen, når denne

anlægger sag ved en national domstol, hvorunder han anfægter de beløb, han opkræves i tillægsafgift. Såfremt medlemsstaten skulle indtræde som afgiftspligtig i stedet for opkøberen, det være sig for en periode, der var begrænset til den tid, retstvisten varer, ville det kræve en forudgående hjemmel, hvori betingelserne er defineret (jf. i denne retning dom af 14.7.1994, sag C-352/92, Milchwerke Köln/Wuppertal, Sml. I, s. 3385, præmis 22). Der findes imidlertid ikke en sådan hjemmel i den foreliggende sag.

38 Følgelig er medlemsstaterne i henhold til forordning nr. 1546/88 alene forpligtet til at betale de opkrævede tillægsafgifter, og tillægsafgiftsbeløbet udgør ikke en egen gæld for medlemsstaten.

39 Heller ikke artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1305/85, indeholder grundlag for den opfattelse, at der påhviler medlemsstaten en betalingsforpligtelse over for Fællesskabet. Det må i den forbindelse fremhæves, at det såvel i den franske som i de fleste af de øvrige versioner af denne forordning alene fastsættes, at det »opkrævede« afgiftsbeløb skal betales til Fællesskabet. I den tyske version tales der ganske vist om afgiftsbeløbet, uden at det præciseres, at der er tale om et opkrævet afgiftsbeløb, men det bør her understreges, som generaladvokaten med rette har fremført i punkt 70-73 i sit forslag til afgørelse, at den omstændighed, at der er fastsat en samlet garantimængde for hver enkelt medlemsstat, ikke uden videre indebærer, at der påhviler medlemsstaten en selvstændig betalingsforpligtelse, såfremt denne samlede garantimængde overskrides.

40 Hvad angår Kommissionens subsidiære argument, som støttes på artikel 8 i forordning nr. 729/70, bemærkes, at medlemsstaterne ifølge Domstolens praksis først og fremmest skal respektere den i henhold til traktatens artikel 5 gældende generelle pligt til at udvise omhu, som præciseret ved artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 729/70, for så vidt angår finansieringen af den fælles landbrugspolitik. Denne forpligtelse indebærer, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger med henblik på hurtigt at afhjælpe uregelmæssigheder (jf. dom af 21.1.1999, sag C-54/95, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 35, præmis 177).

41 Kommissionen er dog i hvert enkelt tilfælde forpligtet til at begrunde sin beslutning, hvis det heri fastslås, at den pågældende medlemsstat er ansvarlig for forsømmeligheder (jf. i denne retning dom af 12.6.1990, sag C-8/88, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2321, præmis 23).

42 For at opfylde dette krav er det ganske vist tilstrækkeligt, at Kommissionen fremlægger en dokumentation, der skaber alvorlig og rimelig tvivl om den fulgte fremgangsmåde. I den foreliggende sag kan Kommissionens udsagn om, at procedurens langvarighed i sig selv giver tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at medlemsstaten har gjort sig skyldig i forsømmelighed, imidlertid ikke tiltrædes. Kommissionen har således ikke med konkrete eksempler bevist, at de franske myndigheder kan gøres ansvarlige for, at procedurerne er blevet trukket i langdrag. Tværtimod fremgår det af sagens akter, at Kommissionen i sin skrivelse nr. VI/48419 af 21. december 1995 om afslutning af regnskaberne for 1992 og 1993 — hvorved den meddelte de franske myndigheder sine bemærkninger efter den kontrol, som dens tjenestegrene havde foretaget i nogle franske mejerivirksomheder i 1994 og 1995 — erkendte, at »de franske myndigheder ifølge de fremlagte sagsakter som helhed har iværksat de nødvendige opkrævningsprocedurer«. Selv om Kommissionen i denne skrivelse i generelle og abstrakte vendinger kritiserede sagsøgeren for sendrægtighed eller langsommelighed, har Kommissionen forsømt at præcisere disse kritikpunkter for Domstolen. Endvidere har Kommissionen overhovedet ikke angivet, i hvilket omfang de påståede uregelmæssigheder eller forsømmeligheder, som de franske myndigheder gøres ansvarlige for, skulle begrunde de »negative korrektioner«, der generelt er bragt i anvendelse.

43 Endelig kan fastsættelsen af en frist ikke afhjælpe, at korrektionerne mangler hjemmel. Medlemsstaterne er alene forpligtet til at forfølge inddrivelsen af tillægsafgifterne med omhu og at viderebetale disse til Fællesskabet.

44 Den Franske Republiks påstand må herefter tages til følge og den anfægtede beslutning annulleres, i det omfang der anvendes »negative korrektioner« på Den Franske Republik for tillægsafgifterne på mælk svarende til beløb, om hvis inddrivelse der på tidspunktet for beslutningens vedtagelse verserede retssager ved de kompetente nationale domstole.

Sagens omkostninger

45 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Den Franske Republik har ikke nedlagt påstand om, at Kommissionen pålægges at betale sagens omkostninger. Selv om Kommissionen har tabt sagen, tilpligtes hver part derfor at bære sine egne omkostninger.

46 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, første afsnit, bærer Kongeriget Spanien sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Kommissionens beslutning 98/358/EF af 6. maj 1998 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de afholdt for Den

Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, i 1994, annulleres, i det omfang der anvendes »negative korrektioner« på Den Franske Republik for tillægsafgifterne på mælk svarende til beløb, om hvis inddrivelse der på tidspunktet for beslutningens vedtagelse verserede retssager ved de kompetente nationale domstole.

2) Den Franske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

Colneric Gulmann Schintgen

Skouris Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. november 2001.

R. Grass

Justitssekretær

F. Macken

Formand for Sjette Afdeling